

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ר"ח מנחם אב אי"ה יום שני - מברכים החדש המולד: יום ב' שעה 9:18

פרשת מטות מסעי - מברכים
כ"ח תמוז תשע"ג - אבות פ"ב

גליון תרנ"ג

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	8:33	7:28	9:03
ירושלים	8:30	7:13	9:06
באר אפרק	=	8:15	9:42

בתוה"ק "ומקנה רב היה לבני גד ובני ראובן" (לב, א), ולכן ביקשו ממושה רבינו ע"ה שיתן להם את ארץ סיחון ועוג לנחלה ולא יקחו חלקם בתוככי אר"י ואחר שקיבלו על עצמם לילך במלחמת כיבוש אר"י חלוצים לפני המחנה, הסכים עמהם ונתן להם עפ"י ה' את ארץ סיחון ועוג לאחוזת עולם.

וידוע פירושו של כ"ק מרן אדמו"ר האי סבא קדישא זיע"א שמקנה רב היינו שהיה להם קנין רוחני ודביקות רבה ברבם משה רבינו ע"ה וכיון שא"ל השי"ת שלא יכנס לא"י לכן אמרו שאם הוא לא יכנס אף אנו נשאר עמו כאן וויתרו על הכניסה לא"י עצמה ובלבד שלא יעזבו את רבם אלא ישארו עמו עתדה"ק.

ולפי"ז יש להוסיף ולומר שא"כ איך יתיישב פירושו זה של מרן מוהרמ"מ זיע"א עם פשוטו של מקרא והרי כבר ארו"ל אין מקרא יוצא מידי פשוטו, אלא שיש לפרש שבאמת הכל ענין אחד וגם כשאמרו שרצונם להשאיר עבור מקניהם היה להם בזה כוונה אחרת שעיד"ו יפעלו שיוכל משה רבינו ע"ה ליכנס עמם לאר"י, כי אכן עפ"י פשוטו טעם של מרעה הצאן אינו מובן כ"כ והרי השתבחה א"י כמה פעמים בדברי השי"ת בתוה"ק שהיא ארץ זבת חלב ודבש ארץ זית שמן ודבש, וכמוזבא באגדות חז"ל הפלגת גוזמאות שבחה וא"כ היתה מעלתה ושבחה עשרת מונים יתירה על מרעה שמן של סיחון ועוג, ואפי"ם אם בבחי' המרעה היה עדיפות לארץ סיחון ועוג, עכ"ז בחשבון הכללי שפע של אר"י יתיר ועדיף ואיך העדיפו עבור המקנה את ארץ סיחון ועוג, אלא הפשט הוא שנאחזו בטעם זה כעילה שעיד"ו יוכל משה רבינו ע"ה ליכנס עמהם לאר"י משום שהי"ל בו מקנה רב ולא יכלו להפריד עמו ולכן רצו לפעול כניסתו עמהם לאר"י עיד"ו לפי שכן רואים בתוה"ק שהייתה להם דביקות מיוחדת במשה רבינו ע"ה דאי' שם אחר שביקשו ממושה רבינו ע"ה שינחילם את ארץ סיחון ועוג ענה להם בדברי תוכחה קשים וארוכים "והנה קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים", ואפילו שהיה בידם תשובה להשיב לו כמו שאמנם השיבוהו משיים דבריו שכוונתם לטובה ולא יניאו את לב בני' מליכנס לאר"י ייעברו לפנייהם חלוצים והסכים עמהם משה רבינו ושוב לא כעס עליהם, וא"כ היו יסולים ותיכף בתחילת דבריו לענותו כזאת ולמה המתינו אפי' שהצטער בשמיעת כל אורך תוכחתו אליהם, אלא הוא משום שהי"ל כזו דביקות במשה רבינו ע"ה ומורא רבך כמורא שמים לא היו כנכנסים כלל תוך דבריו והמתינו במורא גדול ודרך ארץ עד שסיים ואז ענוהו ואפי' שתוכחתו זו היא היפך רצונם להשאיר עמו אעפי"כ שתקו מגודל מוראם ולא רצו להסיר התוכחה ע"י היפך הענין, מסיבת שהיו בהתדבקות כ"כ במשה רבינו ע"ה ולכן רצו להשאיר עמו. וזהו ג"כ כוונת התרגום אונקלוס שבשמונה הערים שרצו לירש שם מונה סולם בשמותם אלעלה וכו' ורק את נבו לא הוכיר בשמו אלא כתב בית קבורתא דמשה לומר שכל מה שחפצו במקום זה ובכל המקומות שהזכירם בשמם רק משום שהם עם מקום ששם קבור משה רבינו ע"ה וכמו שמקום זה לא מוזכרו בשמו כי עיקר חשיבותו במה שמושה רבינו ע"ה טמון שם כך כל אלה שהזכירם בשמם לא חפצו בהם אלא כדי להשאיר בעבר הירדן סמוך לקבר משה רבינו ע"ה.

וזה לימוד המוסר הגדול לנו ולכל ישראל עד כמה צריכים אנו לדבוק באמת וקראוי בכל הצדיקי אמת שבכל הדורות דמון

שיחת קודש מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פניני קודש במשנת מרן הסב"ק על ענין התקשרות לצדיקי אמת

בעשטה"ק זיע"א ותלמידיו הקי' שכולם הם אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא כמו שהבטיחו השי"ת וגם כך יאמינו לעולם וכמו שמראה לנו תוה"ק הנהגת בני גד ובני ראובן ודביקותם במשה רבינו ע"ה וכדפירש מרן מוהרמ"מ זיע"א, וכנ"ל.

וממילא רואים אנו שעיקר כוונתם מקנה רב במשה רבינו ע"ה להשאיר עמו ולפעול שיתור לו להכנס לאר"י ולכן השתמשו במקניהם שטוב להם ארץ סיחון ועוג כדי לסבב עיד"ו שיכנס עמהם משה רבינו לאר"י שהרי מובן מאליהם שלא זה היה עיקר כוונתם שהרי היו אנשים גדולים מדור דעה שאין לנו ולא יכול להיות לנו השגה בהם ובדרכיהם ואיך יתכן שהעדיפו טובת מקניהם על פני מעלת וקדושת אר"י ששפעה טובה ברוחני ובגשמי אלא כנ"ל היה זה אחיזה במהלך פעולה שיוכל משה רבינו ע"ה ליכנס לאר"י, ולכן הלכו באופן של פעולה מן הקל אל הכבד.

ואכן בתוה"ק איתא פשטים עד אין סוף ופירש"י הקי' ריש פרשת "ואתחנן אל ה' בעת ההיא" אחר שכבשתי ארץ סיחון ועוג היה סבור משה רבינו ע"ה שהותר הנדר שהרי הוא מצוי כבר בארץ שהוא חלק מאר"י וחלק מירושת בני', א"כ שמוא מדנכנס לכאן הותר הנדר ויכול להכנס גם לאר"י עצמה ולכן אז ואתחנן אל ה' בעת ההיא שירשהו ליכנס עם בני' לארץ ישראל עצמה, אלא שבאמת צריכים להבין ההר"א של משה רבינו ע"ה והרי הנדר היה על אר"י ואיך סבר שע"י ארץ סיחון ועוג הותר הנדר, ועוד צריך להבין אם היה נדר א"כ מי התירו, והגם שיחיד מומחה מתיר נדרים עכ"ז כאן יחיד מומחה הוא משה רבינו ע"ה והרי הוא נוגע שהנדר הוא עליו, ועוד שכלפי השי"ת וגדלותו כולם קמיה לא חשיב וא"כ שמוא אף משה רבינו ע"ה לא חשיב כאן יחיד מומחה א"כ מה הו"א שלו הא, מי התיר כביכול הנדר להשי"ת,

אלא הענין ששים בפר' חקת בני מריבה אי' שאמר השי"ת למשה ואהרן לכן לא תביאו את העם הזה אל הארץ אשר נתתי להם, ולכן סבר משה רבינו ע"ה שאפי' אם העיקר על אר"י עכ"ז הלשון 'אשר נתתי להם' כולל כל מה שהשי"ת נתן להם, וכיון שארץ סיחון ועוג ג"כ ירשו עפ"י ה' א"כ אף היא בכלל הגזירה וממילא אם נכנס לתוכם כבר שייך הותר הנדר, לכן סבר שאף הנדר עצמו אינו נדר גמור כי שם פירש"י 'לכן לא תביאו' נשבע בקפיצה שלא ירבו בתפילה על זה שזהו 'לכן' כמו 'לכן נשבעתי לבית עלי', ולכן סבר משה רבינו ע"ה שאם הוא שבועה בקפיצה אז יש מקום להתירו ואינו שבועה גמורה כמו שמציינו ביולדת ששאלו תלמידי רשב"י זיע"א אותו למה חיובה תוה"ק יולדת להביא קרבן ותירץ משום שמרוב יסורי הלידה היא קופצת ונשבעת שלא תוליד עוד ילדים וזהו שלא כרצון השי"ת לכן היא צריכה על זה כפרה וקרבן, לא מציינו שהיא צריכה להתיר את נדרה וע"כ הטעם כיון שהוא בקפיצה מיסורי הלידה א"כ אין זה שבועה מדעת גמורה ולא חשיב כלל ואי"צ הפרה והתרה אלא רק כפרה, וממילא כיון שכאן בני מריבה נשבע ה' בקפיצה והגם שלא שייך לומר אצל השי"ת שאי"ז בדעת גמורה ח"ו שהרי הוא המדע והוא היודע ואין חקר לתבונתו המשיך בעמ"ב

דברי תורה ממורינו הגה"צ המשפיע אב"ד דקהילתנו שליט"א

אלה מסעי (לג, א)
ברש"י, למה נכתבו המסעות הללו, להודיע חסדיו של מקום שאעפ"י שגור עליהם לטלטלם ולהניעם במדבר, לא תאמרו שהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה, שהרי אין כאן אלא ארבעים ושנים מסעות, צא מהם י"ד שכולם היו בשנה ראשונה קודם גזירה וכו' ועוד הוצא משם שמונה מסעות שהיו לאחר מיתת אהרן מחר ההר עד ערבות מואב בשנת הארבעים, נמצא שכל שמונה ושלשים שנה לא נסעו אלא עשרים מסעות, עכ"ל.

ולכאורה י"ל מה הועיל לנו בזה שבמשך ל"ח שנה לא נסעו כי אם עשרים מסעות, סוף סוף בסך הכל נעו ונדו ישראל מ"ב מסעות, ואם בשנה ראשונה נסעו י"ד מסעות הלא זה גם טלטול גדול לנוע בשנה אחת י"ד מסעות, וכן השמונה מסעות שלאחר מיתת אהרן הוא טלטול גדול לזמן קצר כזה, ואם בזמן הל"ח שנה היה קצת רגיעה ושהייה בין המסעות, מה תאמר על השנה האחת ועל המסעות שלאחר מיתת אהרן שנסעו הרבה בזמן קצר.
ועד י"ל מה תשובה היא על שאלתו של רש"י למה נכתבו המסעות, אם בא הכתוב לומר שכל הל"ח שנה לא נסעו כי אם עשרים מסעות, א"כ העיקר חסר מן הספר כי לא כתוב זמני המסעות ומתי היו המסעות.
ואולי י"ל בעזה"ת בזה עפי"מ"ש באה"ה הקי' בפרשתנו, וז"ל, אכן יתבאר על פי דברי אנשי אמת (וה"ב קט) שאמרו שהליכת ישראל במדבר היתה לברר ניצוצי הקדושה שאנם איש בבליעל החונה במדבר השמים ששם קנה מקומו, מקום נחש שרף ועקרב, ודרכו שם עדת ה' להוציא בולעו מפיו, והוא הטעם שהיו ישראל חונים במקום אחד שנה במקום אחר י"ב שעות שהוא כפי מה שצריך לביורו הניצוצות שישנם במקום ההוא, וביור זה אין כח בעולם שיכול עשותו זולת קדושה השלמה ובסוד שלמות מחברת הכללות ומחברת הפרטות וכו' והגם שקדמו האבות ודרכו מקומות ונשנו חלקם בביורו ניצוצות, לא הגיעו לגדר זה, ואמר הכתוב עצמו טעם עילוי מסעות אלה לפי שהם של בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים ונצרכו בכור הברול שהיא ארץ מצרים כאמור ובה היו שמונה ראוים לברר ניצוצי הקדושה בכל המקום אשר יבואו שמה, ועוד לצבאותם שהיא שלמות הצבא אשר תשרה עליו השכינה שהוא מספר ס' ריבוא ופחות ממספר זה אינו בגדר השלימות, עכ"ל.

המשך בעמ"ב ג'

~ סיפור מפסוקי הפרשה ~
לכבוד סעודת מלוה מלכה

הבטחת הצדיק שבקעה רקיעים

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג)
מספרים על חסיד אחד, ירא ה' וסר מרע,
שהיה מבאי ביתו של הסבא משפולי ז"ע,
אותו חסיד היה עשיר מופלג, ולא חסר לו
מאומה, מלבד צרתו האחת, שלא זכה להיפקד
בפרי בטן. בכל פעם היה העשיר מתחנן על
נפשו לפני רבו הקדוש, שיבטיחו להיפקד בן
זכר של קיימא, אך הצדיק דחיו בלך ושוב.
במשך חדשים רבים נדחה על ידי רבו עד
שהחליט אותו חסיד להיכנס לרבו לשבת
ולהטרידו, עד שיגזור אומר, שתפקד אותו
בפרי בטן. אותו יום היה הסבא משפולי עסוק
בדברים העומדים ברומו של עולם, לבטל
גזירה קשה מעל ראשם של בני הקהילה, והנה
פתאום מופיע אותו חסיד, ומתחיל להעסיק
את הרבי בבקשה פרטית, התחיל הסבא לומר
לו, שאין זו שעת הכושר, ועתה הוא עסוק
והתחנן לפניו שיגורו ויבוא פעם אחרת. אך
החסיד בשלו: "איני יז עד שהרבי יגזור
ויבטיח שאזכה השנה בכך". הדבר עיבב את
הרבי וציערו עד מאוד, וכל מה שעשה לא עזר,
אלא החסיד הוסיף, והכפיל להטריד את
הצדיק, הרבי ביקש מהחסיד שילך, ואם לא
יעשה כן הוא יתחרט. אך גם לזאת לא שמע
החסיד.

כראות הסבא משפולי, שהחסיד בשלו, אמר
לו: "אני נשבע לך, כי לא יהיו לך בנים לעולם".
כשמעו החסיד את הדברים האלה נבהל וברח
מיד מחצרו של הצדיק, ונאנח, כמי שחרב עליו
עולמו. וכבר התייאש מדבר זה והשלים עם
המצויאות.

לימים נסע אותו חסיד לעיר קוריץ לצורך
מסחרו, ושמע רבות אודות הרה"ק רבי פנחס
מקוריץ, ועל היותו בעל רוח הקודש, בעל
מופתים, וזבוק בחשם יתברך בכל אבריו
וגידיו. שאל החסיד העשיר את בני העיר
למצבו הכלכלי של רבי פנחס, וכששמע
שמצבו הגשמי ירוד, עני מרוד הוא עד פת
לחם. הלך לביתו ואמר לרבינית שתקנה לליל
הסדר את כל הדברים על חשבונו. שולחן,
כסאות, מפות, מלבושים, כשר, עופות, דגים,
יין, פירות וירקות, קמח למצה שמורה ועוד.
ובקש בתמורה מהרבינית להתארח בבית
הצדיק בליל הסדר.

שמונה הרבינית והתחילה להזמין את הדברים,
ואילו מן הצד משתומם לו רבי פנחס, מדוע
אין אשתו מטרידה אותו השנה על הכסף עבור
הצויאות החג? הרבי לא שאל מאומה, והמשך
בעבודת הקודש שלו.

בערב פסח רואה רבי פנחס שהבית מאיר, כלי
כסף וכלי זהב, שמולות חדשות, כלים
מבריקים, מיד שאל הוא את הרבינית מתיכן כל
הפאר הזה? הצבינה הרבינית על האורח
החסיד, ואמרה שהכל בזכותו. נתן לו רבי
פנחס יד לשלום וישבו לקדש. התחיל באמירת
ההגדה, ולאחר הנסח השני, טרם נגישו לטול
ידים, שאלו רבי פנחס, מדוע הגיע? ומה חסר
לו? סיפר לו אותו חסיד בקול בוכים, את מה
שקרה אצל הסבא משפולי, וביקשו לבטל את
השבועה, כדי שיזכה להיפקד בן זכר של
קיימא.

הרה"ק רבי פנחס רבות בבקשתו של
העשיר, ואמר לו: "אם יש לי זכות בשמים, אני
נשבע לך, כי עוד השנה הבאה אשתך תלד בן
זכר של קיימא". שמח אותו עשיר ונשק את
ידיו של הצדיק, ואכן כך היה, לאחר שנה ילדה
אשתו בן זכר.

הצדיק רבי ישראל מרוז'ין סיפר לחסידיו
שבשעה שנשבע רבי פנחס מקוריץ, נעשה
רעש גדול בשמים. שני צדיקים עולם נשבעו
שבועותו של מי תתקיים? פסק בית דין של
מעלה: מי שלא נשבע אף פעם אפילו באמת,
את שבועתו נקבל. חקרו ובדקו וראו שרבי
פנחס לא נשבע אף פעם בחייו, ולכן קיימא את
שבועתו, לתת לאותו חסיד עשיר בן זכר של
קיימא.

הדברים מאירים, וכתובים בפסוק בפרשתנו:
"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" פירוש:
אדם שהוא לא מחלל את דברו ככל היוצא
מפיו יעשה, כך מקיימא בשמים דבריו.

קיינו "ארובה"? {ארובה פירושו קוימנון.

לא הבין החסיד כוונת רבו ובה לפני מרן הסב"ק הרדצ"ש מלעלוב זיע"א ושאל אותו לפשר הדברים שאמר לו רבו הבית אהרן, נתלהב מרן הרדצ"ש און האט זיך צוקאכט ואמר לו: "ווייסט וואס דער רבי האט געמיינט, ער האט נישט קיין "א רבי", היינו שאינו מתגורר ליד רבו.

לפעמים כשחילק שיריים אמר: "מען דארף קענען מקבל זיין, עפעס טויג נישט אדער דער משפיע אדער דער מקבל". (צריכים לידע להיות מקבלים, יש כאן בעיה, או שהמקבל או שהנותן אינם ראויים כאן וצריכים לתקן עצמם).

זינציאש
דא"ח מפ"ק ב"ק מרן אדמו"ר רבינו הקה"ט זיע"א ה'שלהבת אש'

עוד אמר רבינו ה"שלהבת אש: "יותר מה שצריך האדם רבי בעולם הזה, צריך הוא רבי לעולם הבא".
ופעם אחר שהלך לעולמו אחד מנאנ"ש, אמר רבינו ה"שלהבת אש' באמצע עריכת השולחן הטהור: "איניער וואס פלעגט קומען צום טיש, האט וויטער לאחר מותו א רעכט צו פארלאנגען קומען צום טיש". (אחד שהקפיד תמיד לבוא לטיש, יכול עתה לתבוע ולהמשיך שם לעילא לבוא גם עכשיו לטיש).

זקני מרן הרדצ"ש מלעלוב זיע"א היה נוסע אל הרה"ק בעל בית אהרן מקארלין ז"ל, פעם שאל הבית אהרן איש מארץ ישראל בזה"ל: "ווי אזוי קומט ער אויס דארט אין ירושלים, ער האט נישט

ומקנה רב היה לפני גד ולבני ראובן. היינו שהיה להם קנין והתקשרות בינם משה רבינו נביא בפניכם פיניו אש מרבינו על עיני התקשרות והתבטלות לצדיק.

הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין ז"ע אמר: "אונז זאגן מיר אז אויב מען לאזט נישט א זוהן פאררען צום רבי'ן, איז אזוי ווי מען ווארפט איהם אריין אין פייער, אונז זאגן מיר נישט אין וואסער, ווייל פון וואסער קען מען נאך ראטעווען. (אומר אני: שאם אב לא נותן לבנו ליסוע לרבו, הוא דומה כמי שמשליכו לתוך כבשן האש, ודווקא לאש ולא למים כי משם עוד יכול הוא להינצל ממש"כ באש אינו יכול לינצל).

שיחת קודש
המשך מעמ'א

ולבני ראובן", שהיה להם מקנה רב ברבם משה רבינו עד שלא רצו להפרד ממנו, לכן עשו כפשטיה דקרא שהשתמשו במקנה רב שלהם כתיחון ועילה לפעול כל זאת שע"י שהם טענו שהם צריכים את ארץ סיחון ועוד למקניהם א"כ מוכרחים ליתן להם ארץ זו דייקא, ממילא משה ע"ה יחלק אותם להם ואז יוותר הנדר בשלימותו ויפעלו מדרגא לדרגא שגם יחלק את א"י עצמה לשאר ישראל, על כן עשו כל זה כי באמת היו אנשים גדולים ולא היו מוותרים על ירושת א"י וקדושתה עבור טובת המקנה אלא כנ"ל שלא היה זה עיקר הכוונה ורק עילה שעיד"ז יותר הנדר וישארו הם וכל ישראל עם משה רבינו ע"ה.

ולכן אי שוארו גדרות נבנה לצאנינו וערים לטפינו וא"ל משה רבינו ע"ה שלא יעשו העיקר טפל והטפל עיקר אלא יקדימו הטף ואח"כ הצאן, ולכאן הלא היו הם אנשים גדולים דור דעה ואיך באמות הקדימו הממון והצאן לפני הטף והרי חינוכם בדרך ישראל סבא קודם לטובת הממון,
אבל להנ"ל מובן היטב שבאמת מה שרצו הארץ למרעה הצאן זה רק עילה שעיד"ז ישאר משה רבינו עמהם ולכן גם הקדימו הצאן לפני הטף לא כי הממון חשוב יותר, אלא שכאן דבר זה מכריע טפי כי עבור הצאן הם צריכים את ארץ סיחון ועוג משא"כ עבור הטף ודאי עדיף שהם יתחננו באר"י מקום הקודש והמקדש, א"כ אם היו מקדימים הטף היה אומר להם משה רבינו שיכנסו לא"י והרי הם רצו להשאר עמו לכן הקדימו הצאן שעיד"ז יפעלו להתיר הנדר כנ"ל אבל משה רבינו ענה להם דאפילו שזו כוונתם הטובה עכ"ז יש להדיבור רושם רב ופועל פעולה ברוחניות, ואפילו בדיבור בעלמא יש להקפיד שיהיה כראוי וגם בזה היה לכם להקדים הטף ואח"כ הצאן בחי הכתוב "ותבחר לשון ערומים ודעת שפתי ברור מללו", אפי' שגם הוא משה רבינו הבין כוונתם שהוא מחמת רצונם שישאר עמהם ויכנס אף הוא עם כל ישראל לא"י.

ותמיד הוא ית' בדעה שלימה שאפי' מלאכים ושרפים אין להם השגה לעומק דעתו ית' וכש"כ בני אדם לא ידעו ולא יבינו, אבל עכ"ז כיון שהיה שבועה בקפיצה אין זה דעת שלימה של הכוונה הנראית אלא מודיע בזה שעיקר הכוונה לא עצם זה שלא יכנסו לארץ ישראל אלא עיקר הכוונה להודיע עוצם הקפיצא שיש להשי"ת על שלא קידשו שמו ית' ע"י דיבור אל הכלע כי ע"י עונש הצדיקים הוא קידוש שם שמים בקרובי אקדש, וכיון שאין זה עיקר הכוונה אי"ז נדר גמור ולכן סבר ששיך כאן הותר הנדר שהרי כבר נכנס לארץ סיחון ועוג ולכן אז התפלל שיתיר לו השי"ת ליכנס לאר"י ואז ואתחנן אל ה' בעת ההוא שיכנס לא"י.

וממילא י"ל שכשנכנס משה רבינו ע"ה לארץ סיחון ועוג סברו גם בני גד ובני ראובן שעכשיו רואים שהנדר אינו נדר גמור וממילא אפשר להמתין ולבטלו ולכן רצו לילך מן הקל אל הכבד, ולומר שעכשיו בחיים חיותו יתן להם הוא דייקא עפ"י ה' את ארץ סיחון ועוג ואז כיון שהם כלולים בהארץ אשר נתתי להם הרי הותר הנדר שהרי חילק משה רבינו חלק מא"י בעצמו ואז זה יתיר בפועל הנדר בחלקו ואחרי שפעלו דבר זה היותר קל ילכו עכשיו מדרגא לדרגא ויפעלו אחר"ז שגם שאר חלקי אר"י יחלק משה רבינו בעצמו לבני"ש ששם וממילא יכנס לא"י ולא ימות במדבר ואז ירוחו שאפי' שהוא יכנס לא"י והם ישארו בנחלתם שבתרו להם בארץ סיחון ועוג עכ"ז יעשו אליו נסיעות לא"י והעיקר שירווחו שישאר עמהם ולא יסתלק בחו"ל.

וזה כוונת דברי מרן רבינו הסב"ק זיע"א "ומקנה רב היה לפני גד

דברי תורה

המשך מעמ' א'

הנה מבוואר שכל מסעות וטלטולי בני ישראל היה לצורך ענין נשגב לתקונים גדולים ועצומים שנעשו ע"י שהויותם במקומות הללו, שברור ניצוצות הקדושים משם והעלו אותם למקום קדושתם, והנה כי כן בשנה הראשונה לצאת בני ישראל ממצרים שהיו אז ישראל במעלה רמה וגבוהה למאוד, ובפרט לאחר קבלת התורה נתעלו במעלות נשגבות וגבוהות, ולכן בהיותם במדריגה כה גדולה היה בכוחם לתקן ניצוצות ולברר חלקי קדושה רבים ועצומים בזמן מועט, ולזאת בשנה אחת נסעו עשרים מסעות ותקנו את המקומות הללו בשלימות, וכן בשנת הארבעים שהיו קרובים כבר ליכנס לארץ ישראל היו בני ישראל ברוב המעלה והקדושה והיה באפשרותם לתקן בזמן קצר שמונה מסעות, אך בל"ח שנים שהיה אז הדור של המרגלים, שנגזר עליהם ע"י הטא המרגלים לנוע במדבר ארבעים שנה, ולא היו אז במעלה כזו, לכן היו התקונים מתמשכים זמן מרובה בכל מקום ול"ח שנה נצטרך כדי לתקן ולברר ניצוצות של עשרים מקומות.

וזה י"ל הביאור בדברי רש"י שלא תאמר שהיו ישראל נעים ומטולטלים ממסע למסע בארבעים שנים אלו ללא צורך מיוחד, אלא המסעות והטלטולים היו בהם ענין נשגב של תקונים וביורים, וראיה לזה כי הרי במשך שנה ראשונה בלבד נסעו י"ד מסעות וכן בשנת הארבעים נסעו שמונה מסעות בזמן קצר ובל"ח שנים נסעו עשרים מסעות ומה זה ועל מה זה, אלא ודאי שהיה כוונה וענין גדול ונשגב במסעות אלו, ולא לשם טלטולים ונדודים נסעו לשם, אלא לצורך תקונים וביורים קדושים ע"י ישראל עם קדושים.

וכזה י"ל מ"ש ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם, ואח"כ כתיב וזהו ויכתוב משה את מוצאיהם וכבר עמדו בזה על שינוי הלשון, שבתחילה הקדים מוצאיהם ואח"כ הקדים מסעיהם, וי"ל שבא לומר שלכן נכתב בתורה כל המסעות ושמותם לומר לך, שלא אתם נעו ונדו בני ישראל למקום למקום ללא מטרה ותכלית, אלא של המסעות היו לתכלית למוצאיהם, פירוש כדי שיוציאו ויבררו הניצוצות, וכמ"ש במג"א (תח סק"ח) כתוב בצדור המזר מ"ב מסעות שבפרשת ואלה מסעי אין להפסיק בהם שהוא נגד שם מ"ב, ע"כ. ובענין אלימלך כתב שם מ"ב מסעות נכתבו כאן רמז למ"ב עולמות.

וזהו ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם, פירוש, הטעם שכתב משה את כל המסעות הללו בתורה היא למוצאיהם, שכשתשכיל בכל המסעות הללו תבא לידי הבנה שהיה בהם תקונים וביורים, והקדים מוצאיהם לפני מסעיהם המוזהר בזה לומר שהעיקר במסעות היו המוצאיהם שהוציאו הניצוצות א"כ עיקר הכתיבה היא למוצאיהם, ואח"כ אמר אלה מסעיהם למוצאיהם ופירט כל כך שמות מקומות של המסעות שבהם הוציאו הניצוצות, כי בזה רמז התשובה של רש"י למה נכתבו המסעות, והשיב שלא תאמר שהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה.

וזהו שאלה מסעיהם פי כשתשכיל במסעות ובשמותם תבין שהכל היה לתכלית הנרצה לברר ולתקן ניצוצות הקדושה בשלימות ולכן נכתבו המסעות ושמותם בתורה (מסעי תשע"א)

עובדות ואמרות מופלאות

בענין התקשרות לצדיקים

מאת מורן רותינו הק' מלעלוב זיע"א ובמשנתם

ומקנה רב היה לבני ראובן וגו' (שם)

אמ"ל "ומקנה" לשון קנין והתקשרות "רב" הכוונה לרבים משה רבינו ע"ה, והיינו ומקנה רב שהיה להם קנין חזק והתקשרות עצומה ברבים משה, ולכן רצו להישאר בחוץ לארץ, כי גם משה רבינו ע"ה לא נכנס לארץ ישראל ונקבר שם, ורצו להישאר סמוך לרבים, ועל זה ענה הקב"ה שכדי לקבל קנין והתקשרות ברבים צריך שיהא להם ממינות רבים, ומה היא מינות משה רבינו ע"ה: "מיסירות נפש", ולכן תבעם הקב"ה: הכנסו עם כלל ישראל למלחמה על ארץ ישראל, דהיינו מיסירות נפש, ואז תקבלו את נחלתכם בעבר הירדן בקרוב לרביכם. (קדושת מודרי לבני הסב"ק הרמ"מ)

ומקנה רב היה לבני ראובן וגו' (לכ, א)

פירש כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל (והבא בשם הרה"ק הר"ב מפרשיטחא זיע"ע) דהיה להם קנין ודביקות עילאית ברבים משה רבינו ע"ה, ומקנה - לשון קנין והתקשרות, רב - לרבים, ולכן לא רצו להכנס לארץ ישראל, מכיון שמושה רבינו לא נכנס לארץ, והפצו להיות עמו בצוותא ולהסתופף בצלו, ובאשר יהיה משה רבם יהיו הם, ע"כ. היוצא מדבריו יזכה להסתופף בהיכל ההוא, כי בהיכל אשר רבו אינו שם גם הוא אינו מעונין להיות שם, ע"כ. ומשמע מדבריו הק', דכיון שבשער הזה לא יהיה עם רבו, ויתנתק מצלו, עדיף לו שלא יכנס כלל. וזה הביאור ג"כ כאן, דבדודאי בני ראובן ובני גד רצו מאוד ליכנס לארץ ישראל ככל השבטים, דידוע גדול קדושת הארץ אשר אין לנו בזה מושג כלל וכלל, רק שהם היו דבוקים ברבים כל כך בתכלית הביטול וההכנעה, עד שכל ההגה שיוכלו להשיג ולהתעלות יותר, הרי שאם בגין להשיג את זה יצטרכו להינתק מרובם, אין להם בזה שום חופץ, עס איז זיי געגאנגען אין לעבען, ולא יכלו לחיות לרגע אחת בלי רבם, וכמאמרו ז"ל (קדושתין סו): כל הפורש ממוך כפורש מן החיים, ומשה רבינו ע"ה לא נכנס כי זה היה ציווי השי"ת, ואם הוא לא נכנס גם הם לא יכנסו. (באר מנחם לרבינו ה"שלהבת אש')

ויש לבאר עפ"י מה שאמר הרה"ק רבי אשר מסטאלין זיע"ע, בהא דנהגו בקארלין שלא לומר אור חדש על ציון תאיר בברכת יוצר אור בתפילת שהחיות, דיש שאומרים זאת ויש שאינם אומרים זאת, ואמר הרה"ק הנ"ל דאף דידוע לו דיש בשמים היכל מיוחד לאלו האומרים אור חדש על ציון תאיר, ומי שאינו אומרו אי אפשר לו ליכנס להיכל ההוא, אבל היות מזור ורוב הרה"ק רבי שלמה מקארלין זיע"ע לא נהג לאמרו, ע"כ גם הוא אינו אומרו בעקבות כך, אף שלא יזכה להסתופף בהיכל ההוא, כי בהיכל אשר רבו אינו שם גם הוא אינו מעונין להיות שם, ע"כ. ומשמע מדבריו הק', דכיון שבשער הזה לא יהיה עם רבו, ויתנתק מצלו, עדיף לו שלא יכנס כלל. וזה הביאור ג"כ כאן, דבדודאי בני ראובן ובני גד רצו מאוד ליכנס לארץ ישראל ככל השבטים, דידוע גדול קדושת הארץ אשר אין לנו בזה מושג כלל וכלל, רק שהם היו דבוקים ברבים כל כך בתכלית הביטול וההכנעה, עד שכל ההגה שיוכלו להשיג ולהתעלות יותר, הרי שאם בגין להשיג את זה יצטרכו להינתק מרובם, אין להם בזה שום חופץ, עס איז זיי געגאנגען אין לעבען, ולא יכלו לחיות לרגע אחת בלי רבם, וכמאמרו ז"ל (קדושתין סו): כל הפורש ממוך כפורש מן החיים, ומשה רבינו ע"ה לא נכנס כי זה היה ציווי השי"ת, ואם הוא לא נכנס גם הם לא יכנסו. (באר מנחם לרבינו ה"שלהבת אש')

מזמור לתודה

בענין מה שלא נהגו לזמר "מזמור לתודה" בניגון

ראיתי בגליון זכח תורת משה, ששאל שואל אחד מדוע אין מהגים כהיום לזמר מזמור לתודה בניגון, וכמ"ש בש"ע (או"ח סימן נ"א סעיף ט') מזמור לתודה יש לאומרה בגינה, שכל השירות עתידות ליבטל חוץ ממזמור לתודה. והנה נתחדש לי ביום שבת קודש העבר עלינו לטובה, פר' קרח תשע"ג לפ"ק, חמש תיחצים על זה, ואסדרם אחת לאחת. ואקדמות מלין אפתח בנקשותא, דלכאורה יש להקשות עוד, דאם אמר גדול כל כך, אם כן למה אין אומרים אותו בשבת ויום טוב, כמ"ש הרמ"א (שם) ואין אומרים מזמור לתודה בשבת ויום טוב, ומקורו דבדברי הטור שם. וכתב עוד הרמ"א שם, שאין אומרים מזמור לתודה בימי פסח, ואין תודה קרבה בהם משום חמץ, ולא בערב פסח, ולא בערב יום

כפור [שבכל אלו הימים אין תודה קרבה בהם], וק נהגו במדינת אלו, ע"כ. וצריכים להבין, שהגם אמת נכון הדבר שיש למצא טעמים למה אין צריכים לומר מזמור לתודה באלו הימים, אבל היות שהוא מזמור גדול כל כך, עד שהיה המזמור היחיד שלא יתבטל לעתיד לבא, א"כ למה לא יאמרוהו בכל יום ויום. אלא יש לתרץ כך, דהנה מבאר בהלכות תפילין (ש"ע או"ח סימן ל"א סעיף א') דבשבת ויום טוב אסור להפוך תפילין, מפני שהם עצמם אות ואם מניחים בהם אות הנה היה לזולזל לאות שלהם, ע"כ. וכמו כן אפשר לומר לענין מזמור לתודה, כי יום השבת הוא בעצם שמחה גדולה, ואין צריכים למזמור לתודה. ועתה נחזור לענין קושיא הראשונה, למה אין מהגים לזמר כהיום מזמור לתודה, וכבר נדע לכל בר בי רב, שכל דבר שנהגו בני ישראל קדושים לעשות יש לו מקור טהור, רק שעבודתם לחפש ולעיין כדי להבין מאיזה מקור טהור יחלצו, ולכן עינינו דבר זה, ונפול ברויני חמש תיחצים ע"ז, וזה החלי בעזר צור וגואל: (מתוך מכתב מידידינו הרה"ג רבי סנדר קאפלער שליט"א אודות מה שכתב באחד הגליונות בענין "מזמור לתודה" - המשך המכתב בגליון הבא א"ה)

היזיל לא דצדיקיא

יום שב"ק כ"ח

רבי אלעזר בן הרבי ד' אלימלך מליזענסק (תקס"ו) רבי משה אב"ד ווידאסלאב תלמיד הקצות החושן (תקצ"א) רבי אברהם לנגר אב"ד קנהיניש ב"ד יהודה צבי מסטרעטין רבי ישעי' משולום וזשא ב"ד אהרן מטשערנוביל (ת"ד) רבי משה ב"ד צבי טייטלבוים מאורל ב' שימח משה (ת"א) רבי שלמה ב"ד יוסף גאנצפריד ב' קיצור שו"ע (תרמ"ז) בס' אהרן צדיקים כתב י"ד תמוז. רבי נחמן כהנא מספינקא ב' ארחות חיים ב"ד חיים ארי' התן האמורי יוסף (תרס"ד)

יום א' כ"ט תמוז

רבינו שלמה יצחקי - רש"י הק' מאיר עיני הגולה ב"ד יצחק מעיר טרויש בצרפת (ר"א תתס"ה) רבי משה מזאלישין ב"ד יוסף גרשוין - משפט צדק - תקן שבת (תקצ"א) רבי שמואל זייטלי בער אב"ד ליטאוויסק ואיסטריק תל' החוזה הק' המגיד מקאזניץ (תקצ"ו) רבי דוד יהודה ב"ד היחאל ארטבערבער מלפנים אב"ד טילא ולאחמ"כ סענטפעטער - תהלה לדוד (תרי"ז) רבי אברהם שער אריה מפורסליאני ב' שלטי הגיבורים (שע"ב) - יום פטירת אהרן כהנא קדישא בן עזרים בהר היה (ב"א תת"ה) ואלעזר איהתמר בני אהרן הבה (ב"א תקט"ו) המוקבל רבי אייזיק מלובלין (תרי"ד) רבי אליעזר ב"ד ישראל איסרליש מוויזען אחי הרמ"א והתן המהרש"ל (שפ"ב)

יום ב' א' אב

רבי חיים ב"ד צבי הירש מקראסנה (תקנ"א) רבי יוסף יוסקא ב"ד יהודה אב"ד דובנא - יסוד יוסף (ת"ט) רבי אשר וואלרשטיין ב"ד ארי לייב השגאת ארי' (תקע"ה) בס' זכרון צדיקים כתב י"ד תמוז רבי משה מזאלישין תלמיד החוזה מלובלין (תקצ"א) רבי חיים ב"ד צבי הירש מקראסנה (תקנ"א) רבי מנחם נחום ב"ד יהודה לייב עפשטיין מביאליסטוק (תרע"ה)

יום ג' ב' אב

רבי שמואל אהרנפעלד אב"ד מאטערסדארף ב"ד דוד צבי - התן סופר (תרמ"א) רבי אהרן הלבדשטאם אב"ד צאט והקריין ב"ד חיים מנצטא (תרס"ג) רבי מנחם נחום ב"ד יהודה לייב עפשטיין מביאליסטוק (תרע"ה) רבי שלמה ב"ד ב' ציון הלבדשטאם האדמו"ר מנאבוב ב' ליקוטי כרם שלמה (תש"ט)

יום ד' ג' אב

רבי משה ב"ד אברהם שטרן אב"ד דעברעצין ב' באר משה (תשנ"ז) רבי יעקבאק סג"ל לנדא מבראדי ב"ד יחזקאל הנבי" (תקפ"ב) רבי אהרן תאומים הי"ד אב"ד קראקא ב"ד משה - בגדי אהרן (ת"ץ) נעק"ה ש רבי שמשון ב"ד פסח מאוסטרופול - דן ידיו, קריניים (ת"ח) רבי שמעון מניקלשבורג ב"ד יאיר החוות יאיר (תפ"א) רבי שמואל סאליר ב"ד אברהם - שם משמואל (תקנ"ז) רבי גדליה אהרן ב"ד יהושע דאבינאוויטש ממזנוטרישטש הי"ד - קו' זכר אהרן (תרע"ט)

יום ה' ד' אב

רבי דוד ב"ד פנחס לייב שפירא מביאליסטוק (תרצ"ג) רבי חיים יחזקאל טויב מאוהרוב ב"ד ישראל ממזדניץ (תרח"ג) רבי יצחק ב"ד מרדכי טווערסקי מסקווירא קעשיניב (תש"א) רבי מנחם עזריה ב"ד יצחק בריכה מפאנו ב' שו"ת רמ"ע מפאנו עשרה מאמרות (שפ"ה) רבי אברהם ליצאטי (שמ"ג) רבי שמעון נתן נטע בידרמן מלעלוב - י"ם פשיטא ב"ד יעקב יצחק (תשס"ד) רבי צבי מאיר הכהן רבינוביץ ב"ד שלמה ב' תפארת שלמה מרדומסק (תרט"א) נעק"ה ש רבי ב' ציון ב"ד שלמה הלבדשטאם מנאבוב ב' קדושת ציון הי"ד ועמו נעקד בנו הבה"ח הק' משה אהרן הי"ד (תש"א)

יום ו' ה' אב

רבי אברהם ב"ד דוד אב"ד לבוב ומפרש הרי"ף (שפ"ב) רבי יחזקאל שגאן הלבדשטאם מקראקא הי"ד ב"ד יצחק ישעי' מטשחויב הי"ד התן רבי בן ציון מנאבוב הנ"ל (תש"א) רבי אפרים ב"ד יחזקאל מקאמיר (תרס"ד) רבי יהושע העשיל הלוי מאלקוש - הענטשנין הי"ד ב"ד חיים שמואל מהענטשנין (תש"ג) רבינו הק' יצחק ב"ד שלמה לודיא רא"ר יקדוש (ש"ל) רבי חיים עוזר גרודזינסקי מוילנא ב"ד דוד שלמה ב' שו"ת אחיעזר (ת"ט) רבי אהרן אב"ד ולטאטוב בעל רוח הקודש (ת"ט) רבי מנשה מקאזניץ תל' המגיד מקאזניץ (תקע"ד) רבי מאיר אב"ד פרשבורג ב"ד שאול מהר"מ רבי (תקמ"ט) רבי שמעון איסרליש אב"ד סלוצק בן רבינו הרמ"א הק' (תקע"א) רבי אריה לייבוש ווקח ממאגרוב ב"ד יהושע מבעלזא (תרצ"ב)

בפרשתן (לב, א) "ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאוד וגו' ופירשו מרנ רבוה"ק מלעלוב היה להם קנין חוק והתקשרות עצומה ברבם משה, ולכן רצו להישאר בחוץ לארץ, כי גם משה רבינו ע"ה לא נכנס לארץ ישראל ונקבר שם, ורצו להישאר סמוך לרדם.

דביקות בצדיק

ענין הדביקות בצדיק אמת האריכו חז"ל הקדושים בכ"מ, והרמב"ם ז"ל (הלכות דעות פ"ו ה"א) כתב וז"ל, "דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר ריעיו וחבריו ונוהג כמנהג אנשי מדינתו, לפיכך עריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמוד ממעשיהם", ושם (ה"ב) כתב וז"ל, "מצות עשה להידיבק בחכמים ותלמידיהם כדי ללמוד ממעשיהם כענין שנאמר ובו תדבק וכי אפשר לאדם להידיבק בשכינה אלא כך אמרו חכמינו בפירוש מצוה זו הדבק בחכמים ותלמידיהם", עיי"ש.

השמעת הצדיק

חנה יסוד זה דהצדיק משפיע נתבאר בתורת רבינו אור ישראל וקדושו מרן הבעש"ט ק' זיע"א (בעל שם טוב על נ"ך אגדות הש"ס, עמ' סח מספח"ק עבודת ישראל) אמ"ש בגמ' ברכות (יז): יצאה בת קול ואמרה כל העולם ניוון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת, ופירש מרן הבעש"ט זיע"א וז"ל: "ויש לבאר משום דהצדיק הוא כמו שביל וצינור הממשיך נוזלים, כן הוא על ידי מעשיו הקדושים ממשיך השפעות טובות לעולם, וכמו שהצינור אינו נהנה במה שעובר עליו, כן הצדיק אין רצונו וחפצו כי אם להשפיע לכל באי עולם, וזהו מה שאמרה הבת קול כל העולם ניוון "בשביל", פירוש בצינור שעושה חנינא בני, והוא כמו "השביל והצינור" שאין חפץ בטובת עצמו ומסתפק במוטע ודי לו בקב חרובין, עכ"ד"ק.

וראה בספר ציצים ופרחים עה"ת להגה"ק רבי יעקב חיים זי"ע (בהגה"ק בעל בן איש חי זי"ע) דבפרשת פינחס כתב בתו"ד וז"ל: "רמז שהמנהיג עריך שיהיה צדיק גמור שראוי להיות צינור ושביל להוריד השפע לבני דורו", עכ"ל.

ועיין בספר "דברי יאיר" עה"ת והמועדים להגה"צ המקובל רבי משה יאיר ווינשטאק זצ"ל (עמוד קיד) מה שכתב באורך בביאור

הדווחא דאורייתא
בירורי הלכה ד"ת ומנהגי צדיקים
בעניינים שונים

בכתב ונערך ע"י הג"ר משה חליוה שליט"א - מח"ס ענפי נושה וש"ס

הענין דהשפע לבני ישראל היו דרך הצדיק, ע"ש.

האמנם בכדי שנוכה לקבל השפעת הצדיקים ראוי להתבונן היטב במה שכתב בסה"ק "מאור ושמש" (פרשת וירא) וז"ל, "אמנם עיקר הקירבות אשר הצדיק מקרב אליו הם אותם אנשים המתאמצים עצמם לעבודת הש"י באמת, לאלו מקרב הצדיק דרכי ה', והם אנשי עצתו", עכ"ה"ק, ודי למבין.

עריכת השוה"ט דצדיקים וחלוקת שיריים
בספר "כתבי קודש" פשעווארסק (חלק ב' עמ' קנו) מובא מכתב מהרה"ק רבי יעקב ליעזער זי"ע מפשעווארסק ובתו"ד כתב וז"ל, "גם מבטלין הרבה שעות מלימוד התורה כמו כאן שבאים לסעודת ליל ש"ק ובמוצש"ק לסעודת מלוח מלכה, ומי שיש לו רוח נכון בין וידע שזה הוא היום נחת רוח לפני השו"ת וחיוזק היהדות שכל בחורי הישיבות וכל בעלי בתים שליט"א יבואו לביתנו ולקבל שיריים מחתוני הה"צ שליט"א וה"ה הרה"ק רבי איציק'ל זי"ע, עכ"ל, ובהערות שם הביאו מספח"ק "תפארת שלמה" (פרשת יתרו, ד"ה ויחך יתרו) דכתב בתו"ד וז"ל, "אך רמז להם תועלת מאכלו של הצדיק להעביר מהאדם הסט"א ולבטל היצה"ר שנקרא אחר כמ"ש (שמות לה, יד) לא תשתחוהו לאל אחר וכו' וכו' וזוה יפה כוח הצדיק על ידי שולחנו הטחור לתת לאדם שמירה להבא להינצל מכל רע", עכ"ל.

וכן ידוע שכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א ה"שלהבת אש" הפליג טובא במעלת ההתאספות וההתאחדות דישראל הקדושים בליל שבת.

וידידי חיקר הרה"ג רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א בעמח"ס "גם אני אודך" וש"ס, אמר לו שיכולים כאן לרמז בשם "טיש" איזה רמזים נחמדים (א) טי"ש ר"ת ט"יש י'שפיע ש'לוס, וביאורו דכשיש אחדות זוכים לשלום.

(ב) טי"ש ר"ת ט"יש י'ביא ש'פע, דבסה"ק איתא דבכוחו של טיש לעורר השפעות טובות.

(ג) טי"ש ר"ת ט"יש י'עורר ש'מחה, ולפי דשרים שם שירות ותשבחות, עכ"ד, ודפח"ח.

"הצדיק" כוחו במעשה
בהגהת מהרי"ץ מוואלווין זי"ע (הנדפסת בסה"ק נפש חיים לאביו הגר"ח מוואלווין זי"ע שליח שער א') כתב וז"ל, "פירוש צדיק בכל מקום הוא במעשה, כי דווקא על ידי מעשה המצוות בפועל ממש מעוררים אור העליון הגנוז בתורה, ושם הם השרשין עילאין שבעלם לזה אמרו ז"ל (אבות ג, ט) כל שמעשו מרובין מחמתו חכמתו מתקיימת כו' ע"ש.

ומחא כדאמז"ל דלא המדרש הוא העיקר אלא "המעשה" והרוצה לידבק בצדיקי האמת ולאחזו בדרך קדשם ראשית יבור לו דרך קיום התוה"ק והמצוות דבפועל עדמ"ש מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, והוא אשר מבקשים "ותזכנו לעשות מעשים טובים בעינוך וללכת בדרכי ישרים לפניך", דהמעשה הוא העיקר.

וכידוע מצדיקי אמת אשר לכל שיש ושיח תנועה ומעשה שיצאה מהם, כוונתם היתה לשם שמים, ומסופר על הרה"ק מתולדות אהרן זי"ע (חותן כ"ק מרן רבינו שליט"א שיבדלחט"א) אשר אחד הגבאים ששימשו בבחרותו ראה כי נפלו חוטי מכנסיו, וכשהלך לקשרם, שמע את הרה"ק מתו"א מתלחש ואומר לעצמו, "לקשר ישראל לאביהם שבשמים, אתה אחד ושםך אחד", וכו' ומינו אז החל להתבונן שכל תנועה ואפילו קלה אצל הרה"ק זי"ע היה בייחוד ובהתקשרות עם השו"ת.

אמונה בצדיקים בתמימות
בשיח"ק שושא כ"ק מרן רבינו שליט"א (ב' דההמ"פ, ארה"ב) סיפר מזקינו רביה"ק מרן הרה"צ זיע"א דאמר בעת שאיבת מים שלנו להגה"ה רבי יהושע העשיל הלטובסקי זצ"ל שהיה מחשובי החסידים, ש"מים שלנו" זה אמונה, כל הפסח הוא אמונה, ומתחיל במים שלנו, כדאי' בהז"ל שאמר אחד התנאים לבני עירו שצריך להביא מים שלנו, והם לא הבינו והביאו מים מביתם הפרטי,

ומעשה זה הורה על אמונתם ותמימותם שהבינו שכוונתו להביא משלהם, ואמר להם שמים שלנו אינו אייגענע וואסער אלא מים שלנו בלילה שלפנ"ב.

הם חיו באמונה מלאה וקיבלו הטעות שאנו אין לנו אלא כדברי בן עמרם מה שהצדיקי אמת והתנאים והאמוראים אומרים זה קדוש בעיניהם כי כך רבם אמר ואין יותר קושיות למה מהבית או כדומה אלא עושים כציווי רבם, עכ"ד"ק.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מל טוב לאברמי מולינו
הרה"ג ר' אליהו היישידיק שליט"א לרגל שמחת אירוסין הבן הרב יצחק קרליץ שליט"א לרגל הכנס הנכד לעול תומ"צ

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק רבי בן ציון ב"ר שלמה הלברשטאם מנאבוב ב' קדושת ציון (תש"א)
יומא היולולא ד' אב.
הרה"ק רבי שלמה ב"ר בן ציון הלברשטאם האדמו"ר מנאבוב ב' ליקוטי כרם שלמה (תש"ס)
יומא היולולא א' אב
זכותם יגן עלינו ועכ"א
הונצח ע"י ידידנו הרה"ה ר' יצחק גליק

ברכת מל טוב
להב"ח מחשובי בחורי אנ"ש היקרים, מלא בתי"ש ומצויין בנעם מידותיו והליכותיו הנעימים והישרים, מחשובי אנ"ש ומקושר לרבינו ההתן אברהם בנייקט ה"ו לרגל שמחת בואו בבית האירוסין בשעטנ"ג י"ח' שזיווגו יעלה יפה לשם ולתפארת, יזכה לבנות בית נאמן בישראל בדרך הסלולה לנו ממ"ק רבינו שליט"א אבי"ד.

יומא טבא לרנבן
בשמחה רבה ובהתרגשות עצומה נהנו לברךבשם קהל אנ"ש קוראי ולומדי גליונות "זכרו תורת משה" מדי שבוע בשבוע, את האי גברא רבה, המעניין המתגבר בהלכה ובחידושי דאורייתא, וזוכה את הרבים מאוצר ידעיותו, ומהבר ספרים רבים, צנא מלא ספרא, אינו מרגינתא טבא, ה"ה

הגאון רבי משה חליוה שליט"א
העורך בטוסז"ד בגיליוניו את מדור "הדווחא דאורייתא"

לרגל הוצאת ספרו הנוסף והמפואר "ענמי משה" על הל' מאכלי עכו"ם בשעטנ"מ
אין לנו אלא לצרף ברכת מרן רבינו שליט"א כפי שכתב לו במכתב ברכה לספרו וז"ל: "להרה"ג הרב ר' משה חליוה שליט"א, אשרי מי שעמלו בתורה, ממנו ילמדו הת"ח לימודי תורה ולחדש חידושים, וקנאת סופרים תרבה חכמה, יה"ד שנוכה מולנו לחדש חידושים לאמיתתה של תורה, ושיפוצו מעיינותיו הוציא לזכות את הרבים להגדיל תורה ולהאדירה, ושהכל יהיה בס"ד מתוך שמחה ונחת והרחבה גדולה". חתי"ק. אבי"ד.

לעילוי נשמות
הא גברא יקרא חשיבא רבי יצחק במימן ז"ל ב"ד אשר מרדכי ז"ל נלב"ע כ"ח תמוז תשנ"ח ת נ צ ב "ה .

הונצח ע"י התנו ידידנו חיקר והנעלה, חיקר שבעריכו וזוה"ק צדקה וחסד, מחשובי אנ"ש הרה"ה ר' יוסף חיים ביענפעלד הי"ו בארא פארק - ארה"ב